

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného jest oprávněna, pokud dovozuje, že z lehkomyšlnosti a z mladistvé svévole se nepášou zločiny, že skutková podstata zločinu dle § 85 tr. zák. požaduje zlý úmysl a že zlého úmyslu zde není, když 15letý hoch trestá tělesně zvířata ze zlosti pro chování se jich, byť surovým způsobem. Tyto vývody poukazují — třebaže neprovádějí po zákoně číselně dovolávaného důvodu zmatečnosti dle čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., nevycházejíce ze skutkových zjištění nalézacího soudu — zřetelně k výtce, že výrok nalézacího soudu je nejasným, ne-li sám se sebou v rozporu co do úmyslu obžalovaného. Rozsudkový výrok vyslovuje, že obžalovaný zlomyslně poškodil cizí voly; rozhodovací důvody uvádějí, že obžalovaný — třebaže tvrdí, že neměl v úmyslu voly poškoditi — dle svého vzdělání, rozumu a vědomosti musil si býti vědom, že takovým způsobem, jak učinil, zvířata se netrestají, že zvířata takovými činy mohou se poškoditi a že majitel zvířat tím utrpí značnou škodu, a dále, že obžalovaný musel věděti, že takový způsob trestu je způsobitelný, zvířata poraniti; v úvahách o ztrátě volebního práva podotýkají pak rozhodovací důvody, že obžalovaný dopustil se činu zřejmě z lehkomyšlnosti a z mladistvé svévole. Srovnání těchto výroků vzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, pojal-li nalézací soud správně skutkovou podstatu zločinu dle § 85 lit. a) tr. zák., která vyhledává po stránce subjektivní úmysl, poškoditi cizí majetek, tedy požaduje dle § 1 tr. zák., aby poškozením cizího majetku bylo pachatelem přímo rozváženo a zamýšleno; ustanovení § 1 tr. zák. o nepřímém úmyslu nelze použiti, ježto se vztahuje jen na případy, ve kterých zákon to vyznačuje (§§ 140—152 tr. zák.), nehledíc ani k tomu, že surové potrestání zvířete, zlé nakládání s ním, není činem, přičicím se trestnímu zákonu, pročez v úmyslu, směřujícím pouze k týrání zvířete, nelze spatřovati zlý úmysl ve smyslu druhého dílu druhé věty § 1 tr. zák. Lehkomyslnost a svévole pak, o kterých rozhodovací důvody se zmiňují, jsou duševní úkony, odlišné od zlomyslnosti, jak plyne ze srovnání ustanovení § 318 tr. zák. s ustanoveními §§ 85, 87, 89 tr. zák. Napadený rozsudek je proto v odsuzující části co do výroku o rozhodné skutečnosti pachatelova úmyslu nejasným, vadným dle čís. 5 § 281 tr. ř., tudíž zmatečným; bylo jej proto ve výroku odsuzujícím a důsledkem toho i ve výroku o trestu zrušiti, aniž bylo třeba zabývatí se s ostatními vývody stížnosti. Stalo se tak dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na r. 1878 a bylo nalezeno dále, jak shora uvedeno, ježto pro vadnost skutkových zjištění rozhodnutí zrušovacího soudu ve věci samé ještě nastati nemůže a nelze se obejítí bez nového přelíčení před nalézacím soudem.

Čís 743.

Je-li pachatel mladistvého věku, jest blahovlnně zkoumati, zda jsou tu podmínky podmíněčného odkladu výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 21. února 1922, Kr II 545/21.)

Rozhoduje v neveřejném zasedání o zmateční stížnosti obžalované vyhověl Nejvyšší soud odvolání spoluobžalovaného do rozsudku

expositury krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 29. dubna 1921, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II c), 179 tr. zák., a jímž mu nebyl přiznán podmíněčný odklad výkonu trestu, rozsudek v tomto směru zrušil a nařídil nalézacímu soudu, by po provedeném šetření rozhodl o návrhu na povolení podmíněčného odkladu výkonu trestu.

D ů v o d y

Pokud se týče nezl. Rudolfa M., který v čase činu nebyl ještě 18 roků stár, pokládá soud zrušovací za to, že nalézací soud nezjednal si dostatečného základu pro zodpovězení otázky, jsou-li tu podstatné důvody, z nichž lze souditi, že odsouzený povede pořádný život, a bude-li tudíž třeba výkonu trestu čili nic. Dle úmyslu zákonodávce jest hlavním účelem zákona o podmíněčném odsouzení i ten, aby se obzvláště mladistvým provinilcům dala příležitost k polepšení se a aby hlavně u nich se zřetelem na to, že spíše mladistvá nerozvážnost, než zlý úmysl, povstálý ze zralé úvahy, bývá pramenem zlých skutků, se ihned nezakročilo se vší přísností zákona. Jest tudíž třeba tím důkladněji provést šetření ohledně povahy pachatelovy, aby se nade vší pochybnost zjistilo, je-li tu naděje na polepšení se provinilcovo, jež by opravedlňovala přesvědčení o tom, že obžalovaný povede řádný život, obzvláště za současného uložení opatření v § 4 cit. zák. uvedených, poněvadž při mladistvém věku se po případě dá očekávati příznivý výsledek polepšovacích prostředků i bez jejich skutečného použití, jelikož pouhá výhrůžka výkonem trestu účinkuje při předpokladatelné, nezatvrzelé povaze mladistvého mnohem více a jistěji než při provinilcích věku staršího. Když tedy soud nalézací zjistil u všech obžalovaných nedostatek předpokladů pro udělení podmíněčného odsouzení, lze říci, že zjištění toto stačí při obžalovaných zletilých a již trestaných, nikoliv však u obžalovaného M-a. U tohoto zdá se naopak, že vzhledem na dosavadní zchovalost, přes to, že čin opakoval, bude možno, aby soud nalézací, vyšetřiv si ovšem bližší okolnosti, snad dospěl k přesvědčení, že obžalovaný je polepšitelný, a že povede řádný život i bez výkonu trestu. Obzvláště bude k tomu zjistiti způsob vychovávání a dosavadního života (dotazem u správy školy), projevil-li obžalovaný lítost nad činem, do jaké společnosti chodí, jak se jinak choval vůči službodárci, jaký názor má tento v té příčině o obžalovaném, přijal-li ho snad zase do svých služeb, čímž by byla obzvláště odůvodněna naděje na polepšení se atd. Jelikož v naznačených směrech spisy nepodaly spolehlivého základu pro otázku podmíněčného odsouzení, bylo odvolání vyhověti a naříditi potřebná šetření.

Čís. 744.

V tom, že pachatel vzdal se věci neb užitku, které si trestným činem osvojil, nelze ještě spatřovati »náhradu škody« ve smyslu § 187 tr. zák.; vyhledává se, by věc nebo náhrada za ni dostala se do faktické moci poškozeného.

(Rozh. ze dne 24. února 1922, Kr I 635/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne